

Mravenec

Mravenčí listy

9/2020

Tento měsíc slaví
narozneniny Marek 1.,
David 13., Jiřina 17.
a Pepino 25.

Svátek neslaví nikdo.
Gratulujeme!

Mravenčí listy č.9 2020

Kdo je pravidelnější čtenář našeho časopisu ví, že na naší úvodní stránce se dozvídá o významných dnech u nás i ve světě.

Významné dny

7. 9. Den otevřených dveří památek v ČR

Jak již z názvu – dne otevřených dveří památek v ČR vyplývá, jsou v celé České republice zpřístupněny památky neboli dědictví českého národa zcela zdarma, což vítají hlavně rodiny s dětmi.

8. 9. Mezinárodní den gramotnosti

Mezinárodní den gramotnosti je velmi důležitým dnem, jedná se o připomínku toho, jak důležité je pro nás v dnešní době čtení, psaní, počítání. Gramotnost je jedním ze základních stavebních kamenů inteligence národa a jedná se o velice důležité aspekty našeho života.

16. 9. Den církevního školství

V České republice se poprvé slavil Den církevního školství roku 2000, neboť za předešlého režimu v naší zemi církevní školy neměli šanci na existenci. Právě v tento den se církevní školy v ČR propagují, aby oslovili co nejvíce potenciálních studentů.

16. 9. Mezinárodní den ochrany ozónové vrstvy

Mezinárodní den ochrany ozónové vrstvy byl stanoven na základě podepsané smlouvy z roku 1987. Ve smlouvě jsou napsané přesné body, jak chránit ozónovou vrstvu a ty se musí dodržovat. Důvodem ochrany ozónové vrstvy země je její úbytek kolem naší planety, což může mít

v konečném důsledku fatální následky na životní prostředí a celý ekosystém naší planety.

21. 9. Mezinárodní den Alzheimerovy choroby

Mezinárodní den Alzheimerovy choroby se poprvé slavil v ČR roku 1998. Cílem toho dne je zvýšit podvědomí o této těžké nemoci, kterou mnoho lidí podceňuje. Prvními příznaky je zapomnětlivost a emocionální výjevy. Vyléčit se Alzheimerova choroba nedá, ovšem v poslední době jsou již velmi dobré lékařské výsledky s její stabilizací. Zároveň se dlouhodobě řeší, jaká je správná prevence předcházení této nemoci a podle posledních výsledků se ukazuje, že nejlepší není bystřit mozek třeba křížovkami, ale naopak fyzická práce.

21. 9. Mezinárodní den míru

V roce 2001 definitivně schválilo Valné shromáždění OSN Mezinárodní (Světový) den míru, který nám připomíná soudržnost, ale i války, které již byly naštěstí ukončeny. Tento den se slaví po celém světě.

23. 9. Mezinárodní den neslyšících

Cílem Mezinárodního dne neslyšících je upoutat pozornost na jejich ztížené postavení v každodenním životě. I přes to, že se podmínky pro neslyšící postupem času zlepšují, musí neslyšící denně překonávat spoustu překážek. Například nemohou telefonovat, což je v případě přivolání první pomoci velmi složité apod., ale naštěstí již existují systémy, které umožňují komunikaci a snazší život lidem s tímto postižením.

26. 9. Mezinárodní den kulturního dialogu

Kulturní, a hlavně mezikulturní dialog je v poslední době velmi skloňované téma. Komunikace mezi většinou a menšinou či mezi menšinami navzájem je velmi podstatná a všechny zúčastněné může obohatit. Právě na tento den připadá Mezinárodní den kulturního dialogu a k této příležitosti se pořádají různé akce po celém světě. Záštitu nad těmito akcemi mají různé organizace nebo dokonce i Ministerstva zahraničí.

27. 9. Světový den cestovního ruchu (Světový den turistiky)

Světový den cestovního ruchu vznikl jako připomínka k přijetí stanov Světové organizace cestovního ruchu (UNWTO). Tento světový den byl vyhlášen roku 1979, a první oslavy toho dne proběhly roku 1980. Důvodem vzniku stanov i tohoto dne není jen cestování jako takové, ale hlavně cestování bezpečné a pokud se jedná o cestování přes zprostředkovatele, jako je například cestovní kancelář, tak aby bylo pro klienta férové.

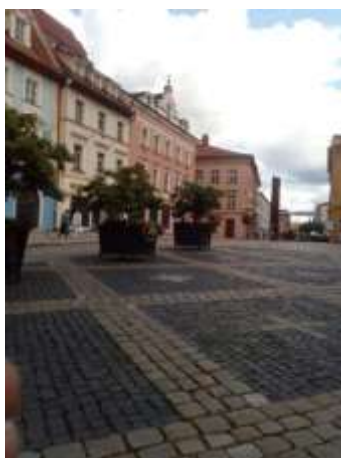
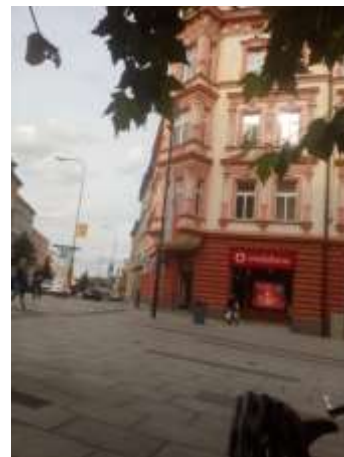
30. 9. Mezinárodní den překladatelů

Mezinárodní den překladatelů nebyl určen na 30.9. jen tak. V tento den slaví svátek patron překladatelů svatý Jeroným. Tlumočníci či překladatelé jsou v dnešním světě poměrně důležitá povolání, neboť se celý svět globalizuje a propojuje a s nástupem informačních technologií zrychluje, a nejen obchody probíhají mezinárodně i mezikontinentálně a v mnoha případech se bez překladu neobejdeme.

Zdroj: Centrum.cz

**Tvorba a ostatní očima
Mravence**

Konec léta v Chebu

Zdroj Roman Pajtina.

Oslavy Svatý Václav

28. září je pro naši zemi významné datum. Samozřejmě myslím oslavu svátku svatého Václava. Svatý Václav je patronem naší země, a proto i my v Mravenci jsme se v pondělí 28. 9. rozhodli udělat malou oslavu. Rozdělili jsme se na tři skupiny, abychom si k obědu uvařili v kotlíku nad ohništi bramborový guláš. Počasí nám přálo, udělal se hezký zářijový den. Jeden náš kamarád natrhal a přinesl spousty jablíček. Díky němu jsme měli jablečné hody. Od závinů přes jablečnou buchtu a jiné sladké pamlsky.

Pomáhali jsme v kuchyni a odměnou nám byla výborná večeře v podobě amerických brambor, obalovaného květáku, smaženého sýra, smažených žampionů a kuřecích medailonků. Nechyběla ani vaječná tlačěnka a kanapky se šunkovou pěnou. Moc jsme si pochutnali a prožili jsme hezký a příjemný den.

28.9 Svatý Václav

Svatý Václav (asi 907-28. 9. 935) byl český kníže a světec, který je hlavním patronem českého národa a symbolem české státnosti.

Podle pověsti byl vychováván svou babičkou Ludmilou (svatořečena ve 12. století) a vzdělával se na Budči. Jako kníže, po porážce od saského krále Jindřicha Ptáčníka, dokázal zachovat suverenitu českého státu a založil rotundu

svatého Víta, hlavní kostel knížectví. Byl zavražděn v (Staré) Boleslavi, v sídle svého bratra Boleslava, který díky tomu převzal vládu. Po smrti začal být Václav uctíván jako svatý pro svou v legendách mu připisovanou zbožnost (vlastnoruční pěstování vína a obilí pro svaté přijímání, péči o chudé, nemocné, otroky a vězně, stavění kostelů, kácení šibenic, ničení pohanských svatyní a posmrtné zázraky. Později se stal symbolem českého státu, např. v Kodexu vyšehradském, na mincích nebo na Myslbekově pomníku.

Svatému Václavovi byly připisovány různé zázraky, které měly dosvědčovat jeho svatost.

Jeden z nich souvisí s pokořením kouřimského knížete, tzv. Radslava, který údajně uviděl na Václavově čele zářící znamení kříže se dvěma anděly kolem něho, a proto se mu v bitvě vzdal. Václav údajně vyzval kouřimského vévodu k osobnímu souboji na místě dnes Přistoupím nazývaném (stojí tam barokní plastika Václavova). Po zmíněném vidění zlický kníže sesedl z koně a pravil na kolenou k Václavovi: „Přistoupím na Tvé podmínky“.

Další zázrak se měl udát u královského dvora. Jindřich Ptáčník se rozhněval, že se Václav nedostavil včas na sněm, a přikázal, aby mu nikdo neprojevoval úctu a všichni zůstali sedět. Když ale přišel Václav, král vstal a pozdravil se s ním, protože nad ním uviděl zlatý kříž a po jeho bocích dva anděly, kteří mu hrozili. Po skončení sněmu otevřel královskou pokladnici a nabídl mu dar podle výběru. Václav si vzal relikviář s ostatkem ruky sv. Víta, pro který dal postavit rotundu sv. Víta. Vysvětlení zázraku bylo hledáno ve zlatém nánosníku ve tvaru kříže na jeho přilbě, který je však zřejmě mladšího původu.

Další zázraky se měly udát po jeho smrti. Jednak jsou to události spojené s jeho tělem, přenesení vozu přes rozvodněnou řeku a zhojené rány při převozu ostatků do Prahy. Další zázraky se děly po jeho uložení v rotundě sv. Víta, osvobození ze žaláře a okovů a uzdravení těch, kdo se modlili k mučedníku Václavovi.

Ze studia všech legend Svatováclavských a svatoludmilských vyplývá závěr: "Čím starší legenda je, tím méně zázraků popisuje". Zázraky totiž přibývají s dobou od smrti světece.

Zdroj Edity Černá a Wikipedie, foto pixabay.com

Karel Čapek

Kupon

“To nevadí,” mýnil muž s knírem. “To má někdy větší cenu než já nevím co.” Minčina tvář nabyla upjatého výrazu. (Ten protiva se nám bude plést do řeči; bože, proč jsme si nesedli jinam!) Pepa se rozhodl, že to skoncuje. “Jakou cenu?” řekl studeně a svraštil obočí. (Jak mu to sluší, potěšila se Minka.) “Jako stopa,” zabručel ten protiva a dodal místo formálního představení: “Já jsem totiž pan Souček od policie, víte? Teď zrovna jsme měli takový případ,” řekl a mávl rukou. “Člověk ani neví, co nosí v kapse.” “Jaký případ?” nemohl se zadržet Pepa. (Minka zachytila pohled mládence od vedlejšího stolu. Počkej, Pepo, já ti dám, mluvit s jinými lidmi!) “Ale s tou ženskou, co jí našli u Roztyl,” řekl muž s knírem a chystal se umlknout. V Mince propukl náhlý zájem, nejspíš proto, že šlo také o ženu. “S jakou ženskou?” vyhrkla. “Ale s tou, co jí tam tuhle našli,” bručel vyhýbavě pan Souček od policie a trochu v rozpacích vyhrabal z kapsy cigaretu; a tu se stalo něco naprosto nepředvídaného: Pepa vjel spěšně rukou do kapsy, rozžal svůj zapalovač a podával tomu člověku oheň. “Děkuju vám,” řekl pan Souček zřejmě dojat a poctěn. “Víte, jak našli ženci v obilí tu ženskou mrtvolu mezi Roztyly a Krčí,” vysvětloval, dávaje tím najevo svou vděčnost a přízeň. “Já o tom nic nevím,” řekla Minka, vyvalujíc oči. “Pepo, pamatuješ, jak jsme byli v Krčí? – A co se té ženské stalo?” “Uškrcená,” pravil pan Souček suše. “Měla ještě provaz kolem krku. Já nebudu tady před slečnou povídat, jak vypadala; to víte, v červenci – a když tam ležela skoro dva měsíce –” Pan Souček vyfoukl

s odporem kouř. “To nemáte ponětí, jak člověk v takovém pádě divně vypadá. Kdepak, ani vlastní matka by ho nepoznala. A těch much –” Pan Souček zavrtěl melancholicky hlavou. “Slečno, když se dá pryč jenom ta kůže, tak je s krásou amen. Ale potom určitě identitu, to je ten kříž, rozumíte? Pokud to ještě má nos a oči, tak se to dá poznat; ale když to leží dýl než měsíc na slunci –” “Tak musí ta mrtvola mít nějaký monogram,” mýnil Pepa znalecky. “Kdepak monogram,” bručel pan Souček. “Pane, svobodné holky obvykle nemají žádný monogram, protože si říkají, ale co, beztoho se brzo vdám. Ta ženská neměla žádný monogram, kdepak!” “A jak byla stará?” zajímala se Minka účastně. “Asi pětadvacet, říkal doktor; víte, podle zubů a takových věcí. A podle šatů to mohla být dělnice nebo služka, ale spíš služka, protože měla takovou jako venkovskou košili. A pak, kdyby to byla dělnice, tak by už asi byla po ní sháňka, protože dělnice se obvykle drží na jednom místě nebo v jednom kvartýru. Ale taková služka, když jednou změní místo, tak o ní nikdo neví a nikdo se už o ni nestará. To je taková divná věc se služkami, že jo. Tak jsme si řekli, když se nikdo po ní dva měsíce nesháněl, tak to nejspíš bude služka. Ale hlavní věc, to byl ten kupón.” “Jaký kupón?” ptal se živě Pepa; neboť zajisté cítil v sobě hrdinnou možnost být detektivem, kanadským zálesákem, lodním kapitánem nebo něčím podobným; a jeho tvář nabyla onoho soustředěného a energického výrazu, který už patří k věci. “To je tak,” řekl pan Souček pohlížeje zádumčivě k zemi. “Ono se u ní nenašlo dočista nic; ten, co jí to udělal, jí sebral všechno, co by mohlo mít

nějakou cenu. Jenom v levé ruce ještě držela utržený řemínek od taštičky, a ta taštička bez řemínku se našla kus dál v žitě. On jí chtěl nejspíš vytrhnout i tu taštičku, ale když se řemínek přetrhl, tak už pro něj neměla žádnou cenu a zahodil ji do žita; ale dřív z ní všechno vybral, víte? Tak v té tašce jenom zůstal zapadlý v takovém faldíčku lístek z tramvaje číslo 7 a takový ten kupón z jednoho obchodu s porcelánem na pětadesát korun. Nic víc jsme u ní nenašli.” “Ale ten provaz na krku,” řekl Pepa. “Za tím jste měli jít!” Pan Souček potřásl hlavou. “To byl jen kus šňůry na prádlo, to nic není. My jsme neměli dočista nic než ten lístek z tramvaje a ten 102 kupón. To se ví, dali jsme do novin, že se našla ženská mrtvola, stáří asi dvacet pět let, šedivá sukně a proužkovaná blůza, a jestli se nějaká služebná asi dva měsíce pohřešuje, tak ať se to oznámí na policii. Dostali jsme přes sto udání; to víte, v květnu tyhle služby nejvíc mění místo, to nikdo neví proč; ale pak se ukázalo, že to byly samé plané údaje. Ale co to dá práce, takové zjišťování,” řekl pan Souček melancholicky. “Nežli se taková káča, co sloužila v Dejvicích, najde zas někde ve Vršovicích nebo v Košířích, pane, to stojí jednoho člověka celý den běhání. A nakonec to všechno je zbytečné; ta pitomá řehtačka je živá a ještě se člověku vysměje. Teď hrajou pěkný kousek,” poznamenal s libostí, kývaje hlavou do taktu k Wagnerovu motivu valkýr, do něhož kapela na ostrově vkládala všechnu svou sílu. “Takový smutný, že? Já mám rád smutnou hudbu. Proto já chodím na všechny velké funusy, chytat tam kapsáře.” “Ale ten vrah musel nechat nějaké stopy,” mýnil Pepa.